

En retssag på Frederiksberg

Endnu engang gav §.266b anledning til en grotesk og skandaløs retssag i retssystemet, hvor begrebet "retfærdighed" blev trukket gennem sølet.

Lars Hedegaard

Den 24. januar, om formiddagen, blev formanden for Trykkefrihedsselskabet, Lars Hedegaard, stillet for retten. Den helt groteske forestilling udspillede sig i Retten på Frederiksberg, retssal L i retsbygningen på Blegdamsvej, og sagen var et stort tilløbsstykke med mange af de kendte samfundsdebattører blandt tilhørerne. Straks ved retssagens begyndelse blev det klart, at man endnu engang ville gennemføre en af de sædvanlige §.266b-retsager, hvor kun anklagerens påstande bliver taget til efterretning af retten, og hvor den sigtede er dømt på forhånd, bare ved at være sigtet. Og i retsmødet blev den tragi-komiske tone anslået med det samme, idet forsvareren Karoly Nemeth kunne påvise, at statens anklagemyndighed end ikke var i stand til at citere §.266b korrekt i anklageskriftet, skønt det jo var netop denne paragraf, som Lars Hedegaard var sigtet efter. Karoly Nemeth forlangte derfor sagen afvist med det samme, da anklagen ikke var formuleret på tilfredsstillende vis, og anklageskriftet derfor burde være ugyldigt. Dommeren gik derefter i enerum for at overveje dette forlangende. Men som så ofte før i den slags sager besluttede dommeren sig til at holde hånden over anklageren og se bort fra anklagerens elendige sjuks og uduelighed, og dommeren lod sagen fortsætte. I anklageskriftet var sigtelsen mod Lars Hedegaard baseret på følgende udtalelse i et interview til hjemmesiden snaphanen.dk: » - Når en muslimsk mand voldtager en kvinde, er det hans ret at gøre det. Når svenske piger bliver voldtaget, massevoldtægt etc. etc., er der intet galt i det, set fra et islamistisk perspektiv. Dette er din ret. De voldtager deres egne børn. Det hører man hele tiden. Piger i muslimske familier bliver voldtaget af deres onkler, deres fætre eller deres far. Kvinder har ingen værdi, de er ikke mennesker. Deres funktioner er som livmoder - de bærer krigerens afkom og skaber nye krigere, men ellers ... nuvel, de kan bruges til seksuelle formål, men ellers har de ingen værdi.« Dette var jo ganske vist ikke præcist, hvad der blev sagt ved denne lejlighed, og det fremgik da også tydeligt under retsmødet ved afspilningen af et lydband, men det var, hvad Retten mente, der blev sagt. For hvad Anklagemyndigheden skriver, det er rigtigt efter Rettens opfattelse, uanset hvor forkert og underlødigt det er formuleret, især når der er

tale om en såkaldt "racisme"-sag. Det har man set i utallige af den slags sager. Forsvareren Karoly Nemeth erklærede da også, at anklageskriftet kun bestod sammenklippede brudstykker af, hvad Lars Hedegaard havde sagt under det famøse interview, der havnede på blogstedet Snaphanen og vandrede til bloggen 180 grader og videre til blog efter blog, samt blev gengivet i aviserne. Men skønt forsvareren således påpegede det kaotiske i anklageskriftet, så blev der ikke taget hensyn til det. Kernen i sagen var den sædvanlige. Anklagemyndigheden hævdede rutinemæssigt, som man altid gør i disse sager, at der var tale om en generaliserende og forhånende omtale af muslimer, der var beregnet for en større offentlighed, og forsvaret hævdede, at der dels ikke var tale om en generaliserende omtale af muslimer, og at omtalen heller ikke var planlagt offentliggjort i uredigeret stand. Det fremgår alene af anklageskriftet, at forsvaret har ret, for hvis man ser efter, hvad der står her, så er der slet ikke tale om en generalisering. Anklagemyndigheden har ganske vist forsøgt at få det til at se sådan ud ved uden videre at erstatte udtrykket "hvis" en muslimsk mand voldtager en kvinde, med udtrykket "når" en muslimsk mand voldtager en kvinde, hvilket blev dokumenteret af lydbandet, men retter man nu formuleringen tilbage til det oprindelige, så bliver det klart, at der her tales om en særlig situation, og ikke om et generelt forhold. Desuden tales der konsekvent ud fra et islamistisk perspektiv, hvilket også fremgår af anklageskriftet, og da man jo påstår, at ikke alle muhamedanere er islamister, så kan der logisk set slet ikke være tale om en generalisering, der inddrager alle muhamedanere. Lars Hedegaard taler jo netop i citatet om, hvordan voldtægter ser ud og bliver betragtet i et islamistisk perspektiv og ikke i et muhamedansk perspektiv. Og at Lars Hedegaard ikke havde ventet, at interviewet blev udsendt uredigeret til offentligheden, det fremgår alene af den tvangfri form, hvorunder interviewet blev til. Der var tale om en privat samtale under en julefrokost og ikke et egentligt interview, og det var derfor ikke Lars Hedegaards intention, at de spredte udtalelser uden videre skulle offentliggøres. Det var da heller ikke Lars Hedegaard, der offentliggjorde udtalelserne. Men skønt en frifindelse af Lars Hedegaard altså burde være en helt naturlig konsekvens af dette samlede billede, så må man ikke glemme, at i de tyranniske §.266b-sager er den sigtede dømt på forhånd, hvilket er uundgåeligt, når man ikke disse sager må forsøge at føre sandhedsbevis for sine udsagn. Det er den eneste form for retssag, hvor sandheden er ligegyldig, og må man ikke påvise, at man taler sandt, hvilken chance har man så for at forsvare sig mod den modbydelige censurparagraf 266b, der er de juridiske terroristers bedste våben. Lars Hedegaard kaldte selv retssagen for en skueproces, og det er en helt korrekt betegnelse, for alle §.266b sager har denne beskidte karakter. *Fortsætter side 3.*

Hør Radio Holger !

Radio Holger Internet kan høres som "streaming" eller download på siden www.radio-holger.dk, og der sendes i det velkendte og praktiske lydformat "mp3". Radio Holger Internet er de danske indvandrermodstanderes stemme på Internettet.

Glemsomhed

Politikens berygtede chefredaktør Tøger Seidenfaden er død, og efter hans død synes mange at have glemt den store skade, som han har tilføjet Danmark. Tøger Seidenfaden agiterede jo i årevis for indvandringen, og han var helt samvittighedsløs i sin leflen for de fremmede. Han forsøgte endog at oprette en særlig proforma-arbejdsplads på Politiken for udviste fremmede bare for at kunne omgå fremmedlovgivningen, så de udviste kunne blive i Danmark. Det er jo således helt uforståeligt, når mange også ellers normalt fornuftige personer roser den afdøde, for det er der absolut ingen grund til. Og man burde hellere fremhæve den skadevirkning, som Tøger Seidenfaden har haft, for den bliver ikke fjernet gennem hans død. Tøger Seidenfaden var jo kulturradikal, og som alle de kulturradikale var han en forræder mod sit folk.

Ikke uden grund!

Alle amerikanske banker ruster sig stadig til det "megalæk", som Wikileaks har varslet kommer. Whistleblower-sitets stifter, Julian Assange, siger, at "det er fantastisk" at se bankerne vride sig i frygt. Hvis de amerikanske banker virkelig vrider sig i frygt, så kan det kun være på grund af deres egne forbrydelser, for har de ikke begået nogle sådanne, hvorfor skulle de så være bange? Men det forekommer nu også ret sandsynligt, at de amerikanske banker har nogle forbrydelser på samvittigheden, for det har banker vist i almindelighed.

Den redaktionelle kommentar: Om politikerne

De danske politikere er nogle meget dårlige danskere. Mens de holder hånden over, og forkæler de fremmede, så udplyndrer de danskerne. Og det drejer sig ikke bare om småting som efterløn og andre ordninger, nej, det er et helt grundlæggende træk i politikernes politik, at man stjæler fra danskerne for at føre pengene over til de fremmede. Milliarder af kroner bliver udbetalt til de fremmede, både her i landet og i udlandet, og det skønt den økonomiske situation er yderst vanskelig for danskerne. Politikerne tænker kun på at stjæle fra danskerne, så de kan give de fremmede penge og andre ydelser, og dette ses ikke mindst i det forhold, at indvandringen af fremmede fortsætter uanfægtet, skønt man skærer ned i de offentlige ydelser for danskerne. Politikerne vil have danskerne bort fra de offentlige ydelser, og samtidigt importerer politikerne hele flokke af fremmede, der skal have del i de offentlige ydelser. Intet kan være et mere klart bevis på politikernes forræderi mod det danske folk. Man fjerner det danske folks velfærd for at kunne forsørge stadig flere fremmede. Bag al politikernes snak om finanskrise og økonomiske vanskeligheder, der ligger i virkeligheden bare ønsket om at kunne finansiere den fortsatte indvandring til Danmark, og for at kunne det, er politikerne parate til at skære al velfærd bort fra danskerne. Det drejer sig slet ikke om efterløn eller førtidspension, det drejer sig om at stjæle danskernes penge, så man kan sætte stadig flere fremmede ind i danskernes boliger, betale de fremmedes indskud og husleje, betale de fremmedes møbler og betale de fremmedes uddannelse, understøttelse og sundhedsydelser. Danskerne får ikke noget, de skal bare betale de tårnhøje skatter og afgifter, så politikerne kan stå som de gode givere over for de fremmede. Men danskerne bør nægte at medvirke i politikernes beskidte spil, nægte at spare for at kunne finansiere de fremmede, og dette kan

naturligvis lade sig gøre. Alle besparelser er jo til en vis grad afhængige af folks forståelse og medvirken, og nægter tilstrækkeligt mange at deltage i besparelserne, så vil de falde til jorden. Det er nu meget vigtigt, at politikerne ikke får rådighed over flere penge, for det vil kun åbne for en endnu større indvandring, for politikerne vil samvittighedsløst anvende dem på de fremmede. Der er desværre ingen tvivl om dette, for betragter man udviklingen de seneste par år, så er bevillingerne til de fremmede i bestandig stigning, mens alle bevillinger til danskerne selv bliver mindre og mindre. Dette forsøger politikerne selvfølgelig at dække over ved at lægge bevillingerne til de fremmede og til danskerne sammen i en stor pulje, og ud fra denne pulje hyle op over de store udgifter, men ser man på udgifterne hver for sig, så bliver det helt klart, hvem det egentlig er, som politikerne prioriterer, og det er ikke danskerne. Og har man først erkendt dette, så har man ikke længere lyst til at støtte politikernes spareprojekter.

Dette forhold bør i øvrigt også få danskerne til at tænke alvorligt over, om det repræsentative demokrati nu også virkeligt er et så godt et system, som man almindeligvis anser det for. I et sådant system har man jo netop hele dette modbydelige og klæbende lag af pamperpolitikere, der sidder og rager til sig og bruger folkets penge efter behag. Forsvaret for systemet er jo naturligvis, at så kan man bare vælge sig nye politikere ved valgene, men dette argument er ikke meget værd, for folket kan jo kun vælge blandt de personer, der er opstillet. Og i praksis er det de gamle politikere i partierne, der bestemmer, hvem der kan opstilles, og de opstillede ligner derfor de gamle politikere, egoistiske, grådige og stupide. Ved valgene vælger man således bare blandt de sædvanlige politikerpampere, og det ændrer selvsagt ikke noget, skønt valg efter valg afholdes. Nej, vi har brug for et nyt politisk system, hvor folket selv kommer til orde, og hvor det ikke bare er pamperpolitikerne, der fører ordet.

**Hvem vil betale for at give dem et bedre liv?
Vi vil ikke!**

Den 27. januar var en såkaldt mindedag, dvs. almindelige danskere mindes ikke noget særligt på denne dag, for den såkaldte mindedag er ikke opstået i folket, den er blevet påbudt af de politisk korrekte. Denne lille klike kalder den 27. januar for Auschwitz-dagen, og det hele skulle vist have noget med folkedrab at gøre - og dog - når man ser de politisk korrektes mangfoldige udgydelser i anledning af dagen bliver det helt klart, at dagen bare er en akmindelig propagandadag for indvandringen. Der er ikke meget folkedrab over dagen, men der er uendelig megen snak om, hvordan vi skal modtage de stakkels flygtninge, der vel at mærke ikke er flygtninge fra folkedrab men flygtninge fra den utålelige situation, at de ikke kan få en god bolig at bo i, mærketøj at gå i og BMWere at køre i, fordi deres egen stat ikke er parat til at betale for det. Derfor ønsker disse flygtninge at få et bedre liv, som det jo hedder på flygtninge-sprog, og det kan de også få, bare ved at den danske stat, dvs. de danske skatteydere, betaler for dette bedre liv. De politisk korrekte er desværre parate til at anvende de mest beskidte kneb for at holde indvandringen til Danmark i gang, også til at tale om folkedrab, skønt det altså egentlig bare drejer sig om et bedre liv, et mere luksuøst liv.

Moskeplanerne godkendt - kampen går videre

Københavns Kommunes Teknik- og Miljøudvalg har på et møde godkendt planerne for bygningen af to moskeer, en i København NV på Vibevej og en på Islands Brygge, men denne godkendelse er slet ikke i overensstemmelse med holdningen hos det store flertal af Københavns borgere. Københavns Kommune har således modtaget ikke mindre end 1156 indsigelser mod moskebyggeriet på Vibevej og 93 indsigelser mod Amager-moskeen. Også i Teknik- og Miljøudvalget var der en vis modstand mod moskebyggeriet, idet Dansk Folkeparti stemte imod. Og et konservativt medlem af udvalget stemte imod moskebyggeriet på Vibevej, skønt det angiveligt blot var af æstetiske grunde. Godkendelsen i Miljø- og Teknikudvalget betyder dog ikke ret meget for hele sagen, for først nu begynder problemerne for moskebyggeriet. Udvalget har godkendt moskebyggeriet, men Københavns borgere har ikke godkendt byggeriet. Og nu må man råde Københavns Kommune til at tage de mange indsigelser fra borgerne alvorligt, for ellers kan det hele meget nemt blive problematisk. De to moskeer vil formodentligt blive udgangs-

punktet for en muhamedansk terrorisme og årelange optøjer og uro. Sådan er det gået med alle de andre stormoskeer i Europa, og hvorfor skulle det ikke også gå sådan med de to kommende stormoskeer i København? Og Københavns borgere vil ikke have nogen stormoske i byen, og Københavns Kommune burde rette ind i forhold til det, ellers kan man risikere store problemer både under byggeriet og efter færdiggørelsen af byggeriet. Moskebyggeriet vil således uundgåeligt føre til konflikter mellem muhamedanske indvandre og danskere, og er det virkeligt, hvad kommunen ønsker? Det kan man ikke tro, så man må opfordre Københavns Kommune til at besinde sig og opheve godkendelsen af moskebyggerierne. Det vil være langt det klogeste af kommunen. Men nu kan Københavns Kommune jo da også være så heldig, at muhamedanerne aldrig får samlet de nødvendige økonomiske midler til moskebyggeriet, da det jo tilsyneladende ligger lidt tungt med det, og i så fald løser problemet sig helt af sig selv. Under alle omstændigheder er det kun det mindste af det i denne sag, at Københavns Teknik- og Miljøudvalg nu har godkendt moskebyggerierne, for dermed er kampen om moskebyggeriet kun lige begyndt.

©Trykkefrihedsselskabet

Foran Retten ses i første linje fra v. mod h. Poul Vinther Jensen fra Den danske Forening, forsvareren Karoly Nemeth, den anklagede Lars Hedegaard fra Trykkefrihedsselskabet, og desuden nogle af de mange andre tilhørere.

Hvordan jeg oplevede ”En retssag på Frederiksberg”

Af Poul Vinther Jensen

»Mandag den. 24. januar rejste jeg til København for at overvære en retssag, hvor hovedpersonen var en af Danmarks skarpeste modstandere af islamiseringen af de vestlige sekulære samfund, redaktør og forfatter Lars Hedegaard, der samtidig er formand for Trykkefrihedsselskabet. Det blev en indholdsrig dag, hvor mange af de kendte islamkritikere var mødt frem for at overvære retssagen og samtidig vise deres støtte til den anklagede.

Hvad udfaldet af sagen bliver, det er i skrivende stund ikke til at vurdere. Men det er en vigtig sag. Bliver Lars Hedegaard dømt, vil det betyde en endnu skarpere linje i islam-debatten. I et frit sekulært samfund som det danske kan man ikke leve med, at ytringsfriheden indskrænkes, blot fordi nogle fundamentalistiske muslimer føler sig krænket, når Lars Hedegaard udtaler, at der i visse muslimske miljøer finder voldtægter sted inden for familiens snævre rammer. Det gav Lars Hedegaard udtryk for i sin oplæste erklæring til retten under overskriften ”Giv mig frem for alt andet frihed.”

Allerede fra begyndelsen var man klar over, at de næste par timer ville blive interessante. Foran Retssal L på Blegdamsvej var der stimlet en større flok sammen. Lægfolk, pressefolk og selvfølgelig dagens hovedperson Lars Hedegaard. Anklageskriftet var formet efter den omstridte racismeparagraf 266b, og her kunne man læse Hedegaards forbrydelse. Eller kunne man? Nej, mente forsvarer Karoly Nemeth, for anklageskriftet bestod kun af sammenklippede brudstykker af, hvad Hedegaard havde sagt under det famøse interview, der havnede på blogstedet Snaphanen og vandrede til 180 grader og videre til blog efter blog samt blev gengivet i aviserne. - Anklageskriftet er en sammenskrift og ikke noget, min klient har sagt direkte. I øvrigt står der ikke noget i anklageskriftet om, at min klient har forhånet eller nedværdiget nogen *tro*. Det, som min klient antagelig har gjort sig skyldig i, ifølge anklageskriftet, står i citattonstegn og har efterskriften ”eller lignende”. - Jeg mener, at sagen bør afvises, sagde Karoly Nemeth. Det mente dommeren ikke. Men det blev dog ikke til dommedag for Trykkefrihedsselskabets formand, Lars Hedegaard. Efter en interessant formiddag i Retssal L i retsbygningen på

Blegdamsvej blev sagen lagt frem. Dommen falder den 31. januar. - Det var en skueproces, en politisk sag og især en sag, der tydeligt viser, at der er forskel på folk, sagde Lars Hedegaard efter en lang formiddag på anklagebænken.«

Og den 31. januar 2011 blev dommen over Lars Hedegaard afsagt af Retten på Frederiksberg. Lars Hedegaard blev frikendt for at have fremført racistiske udtalelser. Anklageren havde krævet, at Lars Hedegaard blev idømt en bøde på 8.000 kroner, hvorimod forsvareren plæderede for, at den 68-årige journalist og historiker skulle frikendes. Retten på Frederiksberg skriver i dommen, at udtalelserne er omfattet af straffelovens § 266 b, stk. 1, som er den såkaldte racismeparagraf. Men Retten lægger til grund, at det ikke var Lars Hedegaards mening, at udtalelsen skulle nå ud i en bredere offentlighed, så derfor kan han ikke findes skyldig. Retten skriver i denne forbindelse, at Lars Hedegaard nok var bekendt med, at interviewet blev lyd-optaget, men ikke vidste, at det blev videofilmet. Derudover lægger Retten vægt på, at interviewet foregik ved en julefrokost, og at det blev lagt ud på hjemmesiden snaphanen.dk uden at Lars Hedegaard havde godkendt det. Frifindelsen skete således på baggrund af disse rent praktiske forhold og desværre ikke af hensyn til ytringsfriheden, hvilket de danske patrioter naturligvis havde ønsket, og det er derfor begrænset, hvilken betydning dommen vil få.

Men Lars Hedegaard havde som nævnt af Poul Vinther Jensen forinden fået udtrykt sin ærlige mening om hele denne sag i sin oplæste erklæring til Retten under overskriften ”Giv mig frem for alt andet frihed.”

Poul Vinther Jensen: ”Lars Hedegaard bad om ordet i Frederiksberg Ret, hvor han den 24. januar sad på anklagebænken for overtrædelse af §266b. Her er, hvad han sagde:”

Giv mig frem for alt andet frihed!

Sandheden irrelevant.

Min forsvarer har instrueret mig om, at i sager anlagt efter § 266b, er det alene forhånelssaspektet, der har betydning for, om man bliver dømt eller ej, hvorimod der ikke kan føres sandhedsbevis for udsagnet. Paragraffen handler om offentligt fremsatte ytringer, hvorved en gruppe personer "trues, forhånes eller nedværdiges". Men som min forsvarer allerede har redegjort for, har jeg ikke offentligt fremsat ytringer. Når det gælder §266b er der ikke lighed for loven. Jeg bliver dagligt forhånet og nedværdiget over noget, jeg læser eller hører, og jeg er sikker på, at de fleste har det på samme måde.

Jeg føler mig forhånet.

Jeg bliver f.eks. ikke bare forhånet og nedværdiget og truet, men rystet i mit inderste, når jeg hører en kendt dansk imam udtale, at naturligvis vil shariaen - den muslimske lov - blive indført som officiel retsorden i Danmark, når der bliver tilstrækkeligt mange muslimer. Jeg vil stærkt anbefale landets jurister at sætte sig ind i, hvad shariaen indebærer, ikke bare for muslimer, men i lige så høj grad for ikke-muslimer, der, hvis de er heldige, bliver henvist til en tilværelse som retsløse undermennesker. Og hvis man ikke har lyst til at læse kedelige afhandlinger, kunne man jo kaste et blik på retstilstanden der, hvor shariaen hersker enten de jure eller som faktisk retsorden. Så vil man se tilstande, som vi næppe har kendt i Danmark, siden Jyske Lov blev indført i 1241 og sandsynligvis heller ikke før. Men imamen vil altså have denne uorden indført i mit fædreland. Og jeg må åbent vedstå, at det går mig på. Det går mig også på, når den samme imam forsvarer drab på muslimer, der har forladt islam, eller når han bekræfter, at kvinder og mænd, der begår utugt, naturligvis skal overdænges med sten, indtil de er døde. For det mener han er Guds bud, som man ikke kan sidde overhørigt. Skulle jeg så gå til politiet og fortælle, hvor truet, forhånet og nedværdiget, jeg føler mig? Det kunne jeg aldrig drømme om, for jeg er nemlig tilhænger af ytringsfriheden, og hvis den skal have noget reelt indhold, så må den også - og især - beskytte de ytringer, folk ikke vil høre. Og det uanset, hvor modbydelige disse ytringer må forekomme.

Fortsætter side 4.

Fortsat fra side 3.

En åben port til ulighed for loven

I øvrigt ville det være halsløs gerning at melde imamen og hans ligesindede til politiet, for anklagemyndigheden ville aldrig rejse sag mod dem. Ellers var det nok sket for længst. Som retspraksis viser, ikke bare i Danmark, men i alle de europæiske lande, der har tilsvarende forhånelserparagraffer i deres straffelov, er disse forhånelserparagraffer en åben port til ulighed for loven. Der er forhånede, der nyder anklagemyndighedens ømme bevågenhed, og så er der de mindre begunstigede, der er henvist til at bide forhånelserne i sig. Men det har måske noget at gøre med, at man ikke må forhåne minoriteter, mens minoriteter gerne må forhåne majoriteter? Hvis det er forklaringen på, at jeg befinder mig i retten i dag, så er den ganske besynderlig. I 2002 stod den imam, jeg allerede har omtalt, under en fredagsbøn i Fælledparken og fortalte sin menighed, at alle muslimer i verden - 1,6 milliarder eller hvor mange der nu er - udgør ét samlet folk, én umma. Det samme understreges af Den Islamiske Conferenceorganisation, OIC, som har 57 medlemslande. Overfor ummaen udgør de fem millioner ikke-muslimske danskere med andre ord et mikroskopisk mindretal, men ikke desto mindre et mindretal, hvis medlemmer står til straf, hvis de udtaler sig om kulturtræk i ummaen.

Hvad håber anklagemyndigheden at opnå ved at få mig dømt? Den kan trække mig i retten, den kan prøve at fremstille mig som racist, højreekstremist og umenneske. Det samme kan den gøre mod hundreder og tusinder af andre, der insisterer på deres ytringsfrihed til at beskrive islam og muslimsk kultur på samme måde, som vi i et frit samfund ville tale om ethvert andet fænomen. Men hvad har man så udvirket? Tror man, at folk vil begynde at omtale islam og muslimsk kultur med større respekt og ærbødighed? Ja, måske i det offentlige rum, fordi man frygter bøder og fængsel. Men hvad vil folk sige til hinanden, når de ikke mener sig overvåget af tankepolitiet? Og hvad tror anklagemyndigheden, at folk vil mene om en religion, en politisk ideologi og en kultur, der skal beskyttes af lovgivere, politi, anklagemyndighed og dommere, fordi den ikke selv formår at forsvare sig i en fri og åben debat?

Giv mig frem for alt andet frihed

I 1644, da det engelske parlament overvejede at indføre religiøs censur, skrev den kristne præst og ytringsfrihedsforkæmper John Milton: "Jeg har endnu tilbage at omtale det utrolige tab og den skade, denne censurpfindelse påfører, og som er langt større end den, der kunne tilføjes os af en fjendtlig sømagt, der blokerede alle vore havne og indløb og fjorde; den hindrer og sinker importen af vor vigtigste handelsvare, sandheden." Og han skrev videre: "Der er folk, som ustandseligt beklager sig ... og betragter det som en ulykke, hvis nogen ikke er enig med dem i deres dogmer. Det er deres eget hovmod og uvidenhed, der volder forstyrrelsen, fordi de hverken vil høre med ydmyghed eller evner at

overbevise, og dog skal alt undertrykkes, som ikke findes i deres håndbog." Og han sluttede med denne opfordring: "Giv mig frem for alt andet frihed, friheden til at erkende, til at tale, til uhemmet at argumentere i overensstemmelse med min samvittighed."

Til slut blot dette:

Anklagemyndigheden har tydeligvis ikke skænket en tanke til de mindst 20.000 kvinder i den muslimske verden, der årligt falder som ofre for de såkaldte æresdrab, eller de 50.000 muslimske piger i Tyskland, der ifølge forbundspolitiet er truet af kønslemlæstelse. Eller de hundredtusinder af småpiger i de muslimske flertalssamfund, som af deres far eller værge er solgt til tvangsægteskaber med meget ældre mænd, og som derfor må leve et liv med konstante voldtægter, alt mens islams retslære forkynder, at dette er i bedste overensstemmelse med den religiøse ortodoksi. Jeg håber, at dommeren i modsætning til anklagemyndigheden vil overveje disse ulykkelige menneskers skæbne, ligesom jeg håber, at dommeren vil indse det meningsløse i at retsforfølge mig for udtalelser fremsat inden for mine egne fire vægge. Anklagemyndigheden har i ti måneder været klar over de omstændigheder, hvorunder mine udtalelser faldt. Det har ikke anfægtet den. (Lars Hedegaards forsvarstale i Retten på Frederiksberg den 24. januar 2011)

©Nationell Idag Mikael Jalving

Den 29. januar talte den danske debattør Mikael Jalving på en mediekonference arrangeret af det nye svenske patriotiske blad Nationell I dag. Han sagde bl.a. følgende:

»Tak for invitationen til at komme her i dag og tale om Sverige. Jeg er glad for at være her, selvom svenske medier med Dagens Nyheter i spidsen tilsyneladende finder det moralsk forkasteligt at mig overhovedet at tale for jer i dette publikum. Siden offentliggørelsen af seminarets program har jeg modtaget flere opringninger fra journalister, der spørger, om jeg ikke er klar over, hvilke kræfter I repræsenterer, og mails fra andre, der udtrykker skuffelse. I mellemtiden har jeg noteret mig, at der er opstået strid i Publicistklubben i Malmø om, hvad ytringsfrihed og åndsfrihed egentlig betyder: Skal man nøjes med at tale for dem, man i forvejen er enig med, eller skal man ideelt set kunne diskutere med alle, uanset om man er enig eller uenig med dem? Jeg mener det sidste. Og er, hvis jeg skal vælge, tilhænger af uenighed. Desuden er jeg interesseret i Sverige, mit naboland. Sverige interesserer mig af flere grunde. Den ene er, at jeg er kommet her lige siden, jeg var en lille knægt; den anden er, at jeg netop har afsluttet en bog om landet og dets selvbillede - med titlen "Absolut Sverige. En rejse i tavshedens rige". Bogen er et forsøg på at trænge om bag facaden på et land og en mentalitet, især blandt førende medier, intellektuelle og politikere, der lader til at camouflere visse sociale forhold, visse politiske problemer, visse kulturelle sammenstød, visse ideologiske modsætninger i det på overfladen så homogene, tolerante og velfungerende folkhem. Mine kilder til afdækning af dette camouflerede Sverige er fortrinsvis svenskere - eller hvad man kunne kalde dissidenter, systemkritikere, opponenter og whistleblowers. Svenskere, der hver for sig og fra hvert deres udgangspunkt rejser tvivl om den politiske, sociale og økonomiske indretning af Sverige. (...) Disse og andre stemmer har noget vigtigt at berette om det aktuelle Sverige og rigets tilstand. Fra Saab til Systembolag, fra Zlatan til overklasse, fra kælder moské til kongehus, fra hovedstad til periferi, fra kirker til pornofilm, fra tigerøkonomi til tingsretten, fra militær stormagt til moralsk overdommer. De svenske mediers imponerende interesse for min tilstedeværelse her i dag smigrer mig naturligvis. Men den fortæller også en historie om Sverige. En historie om en bestemt mental - og politisk - mekanisme. Nemlig historien om, at uenighed er farlig i Sverige. At man helst ikke vil have den. At den skal udgrænses, nedtones, forties. (...) Og som ingen kan være i tvivl om nu: Aldrig i selskab med jer!

(På mediekonferencen talte en række andre mediefolk, og man diskuterede mediernes vilkår.)

Indfødsretsordfører i Dansk Folkeparti, Søren Krarup, er rystet over, at befolkningstallet for muslimer i Danmark er fordoblet på 20 år. Det er jo en uhyggelig udvikling. Politikerne i Danmark og hele det vestlige samfund har simpelthen sovet. De har været døve og blinde over for et voksende problem, siger Søren Krarup til Berlingske.dk. Ifølge Søren Krarup bunder problemet i, at muslimerne aldrig vil kunne tilpasse sig den vestlige verden. Islam er og bliver uforeneligt med det vestlige samfund, og kan slet ikke forenes med kristne værdier, siger Søren Krarup. Skønt Danmark ikke har oplevet samme stigning i antallet af muslimer sammenlignet med vores nabolande som Sverige og Norge, og i særdeleshed Frankrig, hvor stigningen på 20 år har været over 700 procent, mener han, at der skal handles nu. Vesten skal til at vågne op og se problemerne i øjnene. Og det skal ske nu, inden det er for sent, siger Søren Krarup.

Vildledende DR-propaganda

Mange vil sikkert kunne huske, at Danmarks Radio i en sine udsendelser højtideligt og triumferende proklamerede, at indvandrerne strømmer ud på arbejdsmarkedet. Det lød jo ikke rigtigt overbevisende, og man kunne ikke lade være med at tænke på, om DR denne gang havde fået fat i et par eller hele fire indvandrere, der havde fået et midlertidigt statsstøttet job med at oversætte for eller på anden måde service andre fremmede. Grundlæggende var der noget galt med denne overskrift, og det er da nu også blevet klart, hvad der var galt med overskriften. Avisen.dk og Jyllands-Posten skriver således den 11. januar følgende: »Indvandrere strømmer på førtidspension. Stort antal indvandrere mellem 50 og 59 år førtidspensioneres. Næsten hver tredje af de ikke-vestlige indvandrere i alderen 50 til 59 år modtager førtidspension. Hos enkelte grupper er førtidspension i dag den mest almindelige indtægt. Halvdelen af de 50-årige bosniere og libanesere i Danmark er eksempelvis på førtidspension. Hos mænd med irakisk baggrund og kvinder med tyrkisk baggrund er 40 procent på førtidspension. Andelen af 50-59-årige bosniere på førtidspension blev fordoblet fra 25 til 50 procent i perioden fra 2000 til 2007.« Efter således at have fået rettet overskriften til noget mere retvisende bliver det klart, at problemet med førtidspensionen slet ikke er et dansk problem men netop er et indvandrer-problem, og hvorfor bebrejder politikerne og erhvervsfolkene så hele tiden danskerne, at der er for mange på førtidspension? Sig det dog til indvandrerne, det er jo dem, der misbruger førtidspensionen!

Fra Sverige

Sverigedemokraterne meddeler nu følgende: »Sverigedemokraterne fortsætter med at øge medlemstallet. Siden opgørelsen ved årsskiftet står det klart, at partiet nu har 5846 medlemmer, hvilket er en forøgelse med hele 43 procent jævnført med samme tid forrige år. Og medlemstallet øger over hele landet. Partisekretær Björn Söder kommenterer tallene. – Det er glædeligt at se, at tilvæksten er så god, og at vi nu øger medlemstallet kraftigt i de egne af landet, hvor vi tidligere har haft det lidt sværere. At vi øger medlemstallet med hele 43 procent siden forrige år beror sandsynligvis på, at vi har haft et meget fremgangsrigt valgår, og at partiet nu er repræsenteret i Rigsdagen. Og så oplyser Nationaldemokraterne i Sverige: »Med baggrund i de styrendes forsøg på at kvæle Wikileaks, vil Nationaldemokraterne reservere en anseelig mængde af serverpladsen til Wikileaks i den hensigt at garantere, at medborgerne også fortsat kan få del i den for magthaverne ubekvemme information.«

Juristernes tyranni

Endnu engang forsøger juristerne at tiltage sig magten over Europas lande og folk, idet den latterlige forsamling, der går under navnet ”Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol” nu vil bestemme over de europæiske landes fremmedpolitik. Jurister har Fanden skabt, og de forsøger bestandigt at fjerne de europæiske folks selvbestemmelsesret, især i forhold til den nationale fremmedpolitik, da juristerne på en sær pervers måde altid er på de fremmede side imod borgerne. I et virkeligt demokrati er det ikke juristerne, der bestemmer, hvad der skal ske, heller ikke i fremmedpolitikken, men folket selv, og det er på høje tid, at Europas jurister sættes på plads og henvises til det beskeden hjørne, hvor de rettelig hører til. Men i stedet lader man nu juristerne mase sig frem og kæfte op om de fremmedes såkaldte rettigheder, og de magtbegærlige domstole tror at have ret til at definere landenes fremmedpolitik. Medierne skriver bl.a. følgende den 21. januar: »Danmark kan muligvis ikke sende 350 asylsøgere tilbage til Grækenland, men skal i stedet selv behandle deres sager. Det står klart efter at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har afsagt dom i en principiel sag, som en afghansk mand havde anlagt mod den belgiske regering. Manden ankom i 2009 til Belgien efter at være flygtet til Europa via Iran, Tyrkiet og Grækenland. De belgiske myndigheder

valgte at sende ham tilbage til Grækenland, fordi EU-reglerne siger, at det land, en flygtning først ankommer til, skal tage behandle vedkommendes asylsag. Men da ni ud af ti illegale flygtninge til Europa netop kommer ind via Grækenland, er presset på de græske udlændingemyndigheder så stort, at de slet ikke kan følge med. Derfor frygtede den afghanske flygtning, at hans sag ikke ville blive grundigt behandlet og krævede at få den afgjort i Belgien. Og det har domstolen altså netop givet ham medhold i, fremgår det af dommen fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Dansk Røde Kors har i blandt andet Politiken opfordret de danske myndigheder til at lade asylbehandlingen foregå i Danmark i stedet for at sende dem retur til Grækenland.« Dette er helt utålelig indblanding i fremmedpolitikken fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols side, og Danmark bør ikke på nogen måde lade denne latterlige dom påvirke den tilbagesendelsespraksis, som man har haft i årevis. Selvfølgelig skal de såkaldte flygtninge da tilbage til Grækenland i overensstemmelse med den hidtidige aftale, og hvordan de bliver behandlet her, det er alene Grækenlands sag, og det skal man ikke lade nogle tilfældige jurister bestemme. Hvem er disse jurister i menneskerettighedsdomstolen egentlig? En flok tilfældige gamle pedanter, der sidder og roder i nogle snavsede paragraffer. Hvem har valgt dem til noget som helst? Hvad er deres folkelige mandat? Juristerne har intet mandat, ingenting, og den danske stat bør simpelthen ikke tage dem alvorligt.

NPD kræver en tysk grundlov

Nationaldemokratische Partei Deutschlands kræver en tysk grundlov som ramme om det tyske folks liv, og dette bliver fuldt forståeligt, når man tager i betragtning, at tyskerne ikke har ansvaret for den nuværende forfatning, der er gældende for Forbundsrepublikken Tyskland. NPD skriver følgende om dette spørgsmål: »Det må fastslås, at den såkaldte grundlov er et diktat fra de vestlige sejrsmagter, idet det parlamentariske råd kun kunne få ubetydelig indflydelse i forhold til de vestallierede militærguvernørers forslag, da grundloven blev formuleret. Det tyske folk måtte ikke stemme om grundloven, skønt loven lige siden sin indførelse i 1949 har råbt på legitimitet. Kun en tysk nationalforsamling kan formulere en virkelig grundlov, og i dette krav om en nationalforsamling er man også i overensstemmelse med artikel 146 i den eksisterende grundlov, idet der her står, at den såkaldte Grundgesetz mister sin gyldighed, når en ny forfatning baseret på det tyske folks frie beslutning træder i kraft. Den nuværende forfatning eller Grundgesetz er således blot at betragte som et provisorium.« På denne baggrund er det jo ikke så mærkeligt, at NPD er imod den nuværende Grundlov, der således ikke er skrevet af en tysk nationalforsamling for det tyske folk men bare er et lovkompleks udarbejdet af den amerikanske, britiske og franske militærguvernør og tvangsmæssigt indført i 1949. Det er uforståeligt, at det tyske folk i så utroligt mange år har ladet sig dominere af et lovkompleks, der ikke er deres eget, men det er desværre også symptomatisk for hele udviklingen i Forbundsrepublikken Tyskland, som mere har taget retning mod det amerikanske end mod det tyske. Som NPDs folk plejer at sige det, så er Tysklands nuværende ledere nogle rigtigt dårlige tyskere, ja, egentlig er de bare nogle tarvelige imitationer af amerikanere, der er fanget af den amerikanske pop- og pøbelkultur og de foragtelige såkaldte værdier, der dyrkes i USA. Det er på tide, at tyskerne besinder sig på deres egen arv, siger NPD, og det er jo et synspunkt, vi som danskere har let ved at forstå. Også i Danmark optræder de ledende med et utåleligt snobberi for alt udenlandsk, og alle de små stræbere i samfundet tager tråden op efter de ledende. Det får sit mest komiske udtryk ved, at både elendige småvirksomheder og handelsskolerne nu begynder at opfinde engelske navne, der skal give virksomheden eller skolen en aura af den store verden, som om noget skulle blive bedre af den grund.

Dansk Folkeparti svigter

Der er i den senere tid fremkommet en stadig stærkere kritik, der bebrejder Dansk Folkeparti, at indvandringen til Danmark nu er langt større end tidligere, skønt Dansk Folkeparti igen og igen har påstået, at der bliver gjort noget imod indvandringen. Sørgeligt nok har kritikerne ret, indvandringen øges bestandigt i absolutte tal, og Dansk Folkeparti har som regeringens støtteparti slet ikke været i stand til at stoppe for den øgede tilstrømning. Det nytter ikke noget, man må erkende virkeligheden, sådan som den er, og det må dansk Folkeparti også, og partiet må erkende, at man trods den påståede store indflydelse på regeringen ikke har været i stand til at ændre den landsskadelige fremmedpolitik på nogen følelig måde. Dansk Folkeparti har lejlighedsvis opnået små stramninger af fremmedpolitikken, men disse mindre ændringer har ikke haft større betydning i forhold til den generelle øgning af fremmedtilstrømningen. Heller ikke på repatrieringsfronten er Dansk Folkepartis politik slået igennem, da de gennemførte ændringer af hjemsendelsesordningerne har været forsynet med så mange forbehold, at det har været meget få fremmede, som man har været i stand til at sende ud af landet. Der er behov for titusinder, ja, for hundredtusinder af hjemsendelser, men det er kun blevet til at par hundrede alt i alt, og dette må og skal ændres. Dansk Folkeparti må altså presse langt mere på for at få stoppet indvandringen og få hjemsendelserne i gang, hvis partiet skal have nogen afgørende og positiv betydning i dansk politik. Det er ikke nok at holde regeringen ved magten, Danmark skal af med alle de fremmede, og det burde Dansk Folkeparti gøre til sin hovedopgave.

En Morten Uhrskov Jensen skriver bl.a. følgende i anledning af denne sag: »Så står den sidste bastion i den danske såkaldte "stramme" udlændingepolitik for fald. Antallet af anerkendte flygtninge antages nu at ville nå op på 2.850 i 2011 mod de tidligere forventede 2.250. I 2010 ender tallet i omegnen af 2.200 mod en tidligere forventning på ca. 1.500. Det katastrofale de facto-begreb, der blev afskaffet i 2002, virker nu for fuld kraft i form af den såkaldte "beskyttelsesstatus". I 2002 fik 3 personer ophold efter denne gummiparagraf, mens der fra januar til oktober 2010 blev uddelt 580 opholdstilladelser på den konto. Det går altså bare derudad med VKO ved roret. Udlændingepolitikken er skudt i stumper og stykker. Familiesammenføringerne - kædevandringerne - vil nu nå nye højder, da de anerkendte flygtninge har et retskrav på familiesammenføring. - Og som rosinen i pølseenden strømmer det ind over "grænsen" med mennesker fra den vide verden i kraft af liberale regler for studier og arbejde, og der er ingen kontrol med, om de forlader det lille land højt mod nord igen. Jeg gik og bildte mig ind, at flygtningepolitikken i det mindste stadig virkede nogenlunde effektivt, men nej da. Også den er altså nu en åben invitation til at slå sig ned i Danmark. Døren til Danmark er helt og aldeles åben, og det er sket i de ni år med VKO ved magten.«

Ja, det er overordentligt utilfredsstillende, som Morten Uhrskov Jensen også her påpeger, og Dansk Folkeparti må gøre det meget, meget bedre. Det må da også være indlysende, at det danske samfund overhovedet ikke kan spare sig til noget som helst, heller ikke i den nuværende vanskelige økonomiske situation, så længe de fremmede uhindret bare strømmer ind i landet. Dette er jo en uendelig import af personer, som det offentlige skal forsørge, og hvordan rimer det nu med, at man påstår, at der skal spares? Man beklager sig over de mange på offentlig forsørgelse, og samtidigt importerer man endnu flere, det er det glade vanvid.

Cepos-vrøvl

Man må ofte undre sig over økonomer, for skønt de tilsyneladende udtaler sig meget begavet, så mangler der altid en meget vigtig faktor i deres udtalelser. På Cepos' hjemmeside ser man f.eks. følgende betragtning: »Danmark har de 2. højeste lønninger ud af 33 lande - men en 13. plads på produktivitet. CE-

Der er som bekendt et gammelt mundheld, der lyder: »Sig mig, hvem du omgås, og jeg skal sige dig, hvem du er!« Lader vi også dette gælde for Danmarks statsminister, Lars Lykke Rasmussen, så ser det sandelig sort ud for det officielle Danmark. Det officielle Danmark omgås med indvandrer-gangstere og er uhjælpeligt kompromitteret. Medierne skrev følgende den 6. december: »Sidst offentligheden hørte om den nu 25-årige Ali Karim Manzur Mazraa, var da han i april sidste år var efterlyst over hele verden for skyderi og drabsforsøg. I tirsdags sad han og drak kaffe med Danmarks statsminister på Marienborg. Det skete, da han som en af en gruppe såkaldt utilpassede rødder var på besøg hos Løkke, beskæftigelsesminister Inger Støjberg og en række erhvervsledere i bestræbelserne på at give de unge en chance til.« Landets statsminister og beskæftigelsesminister sidder og drikker kaffe med nogle af de største indvandrerforbrydere, der findes i landet. Hvordan ser det egentlig ud? Ja, godt ser det ikke ud, og det gør det tindrende klart, at vort politiske system er bundraddent. Det er et system, hvor man kryber for fremmede, uanset hvor store slyngler disse fremmede er, og hvor indvandrerforbryderne sidder med ved statsministerens kaffebord.

POS udgiver i dag et notat med en international sammenligning af lønniveauer i industrien og en sammenligning af produktiviteten i landene. Det fremgår, at Danmark har de 2. højeste lønninger ud af 33 lande. Derimod ligger produktiviteten (d.v.s. produktionen per time) nr. 13 ud af 30 OECD-lande. - "Tallene viser, at vi ligger nr. 2 i lønniveau, men at vores effektivitet i produktionen kun ligger omkring middel. Det er problematisk. For hvis der ikke er sammenhæng mellem lønomkostninger og produktivetsniveau, er konsekvensen, at danske virksomheder taber konkurrenceevne til udlandet. Det hæmmer eksporten, ligesom det kan sætte ekstra fart på udflytning af arbejdspladser til lande, der har en mere fordelagtig kombination af løn og produktivetsniveau. Man kan sige, vi er dyre, men ikke gode nok til prisen," siger cheføkonom Mads Lundby Hansen, CEPOS.«

Dette lyder måske meget klogt, men er det nu også det? Selvfølgelig ville det da være rigtigt godt, hvis Danmark havde lønninger, der svarede nøjagtigt til produktiviteten, men er det overhovedet muligt? Lønniveauet er afhængigt af så meget andet end produktiviteten, simpelthen fordi folk jo skal leve af lønnen, uanset deres evt. produktivitet. Man kan jo ikke sige, jeg vil ikke spise i dag, for jeg var ikke særlig produktiv i går, eller jeg vil ikke betale husleje for november måned, for jeg var ikke særligt produktiv i oktober måned. Man kan heller ikke gå til kommunen og sige, jeg vil ikke betale så meget for vandet, for vi har ikke fået produceret så meget i år. Med andre ord - produktivitet og lønniveau kan ikke følges ad, simpelthen fordi produktiviteten er et fabriksspørgsmål mens lønniveauet er et spørgsmål om at leve og altså noget helt andet. Også den, der intet producerer, skal jo leve. Lønniveauet defineres således af priserne på fødevarer og andre ting, som f.eks. husleje, skatter og afgifter, og ikke af produktivitet, og derfor er der ikke megen mening i at omtale disse to faktorer på den angivne måde. Når cheføkonomen forlanger, at der skal være et bedre forhold mellem produktivitet og lønniveau, f.eks. sådan at lønnen sættes ned, så den svarer til produktiviteten, så må han samtidigt fortælle os, hvem der skal betale folks regninger, for i Danmark ligger alle udgifterne i toppen. Danskerne betaler mere for fødevarer og medicin end alle andre, de har højere huslejer, de har højere skatter og afgifter, så hvem skal egentlig betale alt det, hvis danskerne løn sættes ned? Og her er det, at økonomen svigter, for det har økonomen slet ikke noget svar på. Danskerne må ikke tjene mest, fordi de ikke producerer mest, men de skal stadig betale mest, mener cheføkonom Mads Lundby Hansen, og derved viser han sig som en komplet tåbe, for dette kan naturligvis ikke lade sig gøre. Hvis man vil opkræve store summer hos folk, så må man selvsagt også gøre det muligt for dem at tjene store summer, det er da indlysende.

EU-unionen plyndrer Danmark

Skønt mange danskere stadig tror, at Danmark har en objektiv økonomisk interesse i at være med i EU-unionen, så tager man fuldstændigt fejl. EU-unionen plyndrer systematisk Danmark for at skaffe tilskud til staterne i Øst- og Sydeuropa, og dette sker mens de danske politikere uanfægtet agiterer for mere EU-samarbejde. Medierne skriver den 25. januar: »Det koster Danmark mange milliarder om året, at vi giver langt mere end vi får, når det kommer til EU. Danmark er for første gang det EU-land, som mister flest penge på sit medlemskab. Forskellen på de penge, vi betaler ind til unionens pengekasse og får igen den anden vej fra fonde og støtteordninger, betyder at medlemskabet koster os mere end syv milliarder kroner om året. I forhold til de 27 medlemslandes størrelse er det det største tab af alle, viser tal fra EU-kommissionen. En forklaring på Danmarks blodrøde tal i forhold til EU-unionen er, at Danmark år efter år får stadig færre penge hjem fra EUs landbrugsstøtte. Fødevareminister Henrik Høegh (V) pointerer, at det pauvre udbytte delvis hænger sammen med, at Danmark sender penge videre til den fattigste del af EU. Desuden har rige lande som Storbritannien og Sverige forhandlet sig til milliardstore rabatter på det kontingent, alle lande hvert år betaler for at være med i EU.« Nu burde da selv den mest EU-begeistrede danske politiker kunne indse, at Danmark ikke har noget at gøre i EU-unionen, for det medlemskab betyder jo kun elendighed. EU-unionen stjæler fra danskerne for at belønne andre folkeslag, og det i en situation, hvor danskerne har meget vanskelige økonomiske forhold og har brug for hver krone.

Fællesskab?

En Michael Bøss, der er lektor og samfundsforsker på Aarhus Universitet udsender efter forlydende i den kommende måned debatbogen *Republikken Danmark - oplæg til en ny værdipolitisk debat*, hvor han foreslår en fornyelse af danskernes følelse af medborgerskab. »Med de prioriteringer, vi står overfor, er vi nødt til at forandre vores velfærdsdiskussionen til ikke kun at handle om vores rettigheder, men også at handle om en forståelse af vores pligter over for det fællesskab, som var hele baggrunden for velfærdssamfundet.« Det lyder måske umiddelbart meget rigtigt, men Michael Bøss glemmer helt, at politikerne for længst har opløst vort nationale fællesskab, og dermed også ethvert fællesskab, ved at lade hundredtusinder af fremmede komme ind i landet. Disse mange fremmede har vi intet tilfælles med, og de er ikke vore medborgere. Der kan ikke herske noget fællesskab i det kaotiske multietniske og multikulturelle samfund, der kan kun herske fjendskab. Og de danske politikere burde gøres personligt ansvarlige for de udenlandske kriminelle, som de slipper løs på danskerne gennem deres afsindige politik, der i praksis ophæver grænsen og lader hele skarer af fremmede forbrydere strømme ind. Hvorfor skal politikerne kunne gøre danskerne til ofre for forbrydelser uden selv at blive straffet? At lukke en udenlandsk forbryder ind i landet burde da betragtes som en medvirken til forbrydelser, for det er jo reelt også at åbne porten for forbrydelserne. Uden forbrydere som bekendt ingen forbrydelser!

Brødrene Melchior's hyklari

På Den danske Forenings hjemmeside ser man en fuldstændig tilintetgørende afsløring af brødrene Melchior's hyklari. Den er skrevet af en Arne von Kappelgaard, og vi citerer et lille uddrag: »I forbindelse med Hitz ut-Tahrirs omstridte møde (21.ds.) i Den sorte Diamant, udtaler tidligere overrabbiner Bent Melchior næsten grædende til Berlingske Tidende samme dag, at danske jøder er nød til at flytte fra DK p.g.a. chikane, og siger følgende til avisen: "- at Danmark er for langmodig" og at "- vi ikke kan bekæmpe islamisternes intolerance med tolerance"!!! Man gnider sig i øjnene, har man egentlig læst teksten rigtigt, for samme Bent Melchior har tidligere udtalt: "Den igangværende proces af muslimsk integration, giver Danmark en mulighed for at byde en ny

kultur og religion velkommen". Hans bror Arne udtalte til Berlingske Tidende 22.02.2010: "Rend mig i sammenhængskraften", og han har videre udtalt: "Man kan ikke leve, og slet ikke som lille nation, af indavl", (ved Folketingets åbningsdebat 08.10.1987, Folketingstidende, sp.175), men han havde da endnu mere på hjertet: "Der findes i Danmark en muslim pr. 99-ikkemuslimer. Hvad er det for nogle sløve padder de 99, hvis de er bange for den ene muslim". (Berlingske Tidende, 19.08.1990).« Dette er vel totalt afslørende. Så længe brødrene Melchior tror, at den muhamedanske indvandring bare skal gå ud over almindelige danskere, så er brødrene forarget over enhver dansk modstand mod indvandringen, men når brødrene så oplever, at også jøderne kommer i skudlinjen, så er sagen straks en helt anden. Så hyler brødrene op på jødernes vegne, og så er der pludselig ikke længere noget med at byde den islamiske kultur og religion velkommen. Brødrene Melchior står afslørede tilbage som egoister og hyklere.

Søren Krarup undsiger den 29. januar på Information.dk det berygtede Institut for Menneskerettigheder. Her skriver Søren Krarup bl.a. følgende: »Vi er nogle stykker, der er trætte af Institut for Menneskerettigheder. Vi oplever alt for ofte, at instituttet bedriver politik i stedet for at beskæftige sig med jura. Og altid politik fra en bestemt side og med et bestemt anliggende. Nej, det er ikke Dansk

Folkeparti, der nyder støtte hos institut for Menneskerettigheder. Det er ikke nationens ve og vel, der bekymrer Institut for Menneskerettigheder. Det er ikke grundloven og fædrelandet, der bliver forsvaret af Institut for Menneskerettigheder. Men det er sådan nærmest det modsatte, for det er altid den politiske korrekthed og den ideologiske venstrefløj, som Institut for Menneskerettigheder støtter. Den borgerlige side af Folketinget har grund til at bede instituttet om at høre op med at bedrive politik for i stedet at holde sig til sin sag, der bør være lov og ret, for vi, der ikke hører til venstrefløjen, er trætte af Institut for Menneskerettigheder samt dets politiske engagement.«

Er NPD et demokratisk parti?

Mange patrioter er efterhånden begyndt at interessere sig for Nationaldemokratisches Parti Deutschlands (NPD), og i denne forbindelse spørger man ofte, om partiet nu også er et demokratisk parti. Svaret må absolut være bekræftende, for partiet udtaler følgende: »NPD er et anti-liberalt men ikke antidemokratisk parti. Magthaverne påstår, at demokrati og liberalisme (og dermed parlamentarisme) er identisk. Det er ikke rigtigt. Demokrati betyder folkeherredømme, mens liberalisme betyder partiernes og interessegruppernes herredømme, hvis scene og eksekutivorganer er parlamenterne. Fordi vi afviser sådanne forhold er vi et anti-liberalt og parlamentarismekritisk parti. Vi vil på demokratisk vis afløse det liberale partiherredømme og etablere et samvirke mellem en folkevalgt præsident og folkeafstemninger i alle vigtige spørgsmål. Vi vil etablere en virkelig identitet mellem de regerede og de regerende, og demokratiske er vi kun i den forstand, at vi vil etablere et sandt folkeherredømme i stedet for det liberalistiske parti- og interessegruppeherredømme, og fordi vi støtter oprettelsen af et tysk folkeherredømme i stedet for et multikulturelt befolkningsherredømme. Det er således vor opfattelse, at et multikulturelt demokrati ikke er muligt. Demokratiet vil altid være bundet til et konkret, homogent statsfolk, og kun gennem et sådant er et nationaldemokrati muligt. Det er ud fra denne grundopfattelse, at vort parti fører betegnelsen "nationaldemokratisk".«

Brevkassen

Skriv til adressen: mail@patrioten.org

En Poul W. spørger pr. E-mail, om det en dag vil være muligt at forfølge og straffe alle de personer, der nu forfølger patrioterne med §.266b?

Ja, det ville da helt principielt være muligt, oven i købet i fuld overensstemmelse med lovgivningen, hvis blot det følgende er tilfældet. At modstanderne af indvandringen forinden har fået den politiske magt og derfor kan lovgive; så kan man lige som efter befrielsen indføre et straffelovstillæg med tilbagevirkende kraft, der f.eks. straffer enhver angiver, betjent, anklager og dommer, der har anvendt censorparagraffen 266b til at forfølge landsmænd. Ja, man kan endda indføre dødsstraf for særligt brutale §.266b-anvendelser, der engang har tilsigtet at begrænse andres ytringsfrihed, det er der ikke noget til hinder for. Og det vil stadig være fuldt lovligt, simpelthen fordi det er blevet lov. Det er den helt legale men jo også temmelig krævende måde at straffe §.266b-tyranniet på; først må man skaffe sig den politiske magt, og det tager naturligvis årtier. På den anden side – i vor elektroniske tidsalder er der ingen, der kan løbe fra sine handlinger selv efter årtier – for alt bliver husket af EDB-systemerne, og et straffelovstillæg behøver jo strengt taget ikke at have nogen forældelsesfrist. I det moderne EDB-samfund kan man altså sagtens forestille sig, at en angiver er 20 år, når han stikker en patriot efter §.266b, og at han er 40-50 år før patrioterne får den politiske magt, så det bliver muligt at straffe ham. Men det afgørende er, at intet glemmes, heller ikke forbrydelser mod patrioterne. I en diskussion i et forum af indvandrermodstandere om dette forhold blev det engang hævdet, at man på grund af de internationale konventioner ikke ville få lov til at indføre et straffelovstillæg som det omtalte, hvis man fik den politiske magt, da §.266b jo var indført i den danske lovgivning på FN's forlangende, og de internationale organisationer ville tvinge Danmark til at undlade et sådant straffelovstillæg, men dette er naturligvis ikke rigtigt. Hvis man blot har den politiske magt, så har man også magten til at definere, hvad der er juridisk rigtigt og hvad der er juridisk forkert, simpelthen fordi man så også har den faktiske magt i landet, og det er det eneste afgørende. Papiret og paragrafferne følger magten, så enkelt er det, skønt alverdens jurister hyklerisk påstår noget andet. Når vi modstandere af indvandringen

ikke lovligt kan straffe dem, der forfølger os ved hjælp af paragraf 266b, så skyldes det jo alene, at det er vore modstandere, der har magten i disse år, og den magt har de ikke på grund af nogle folketingsmedlemmer, nej, det skyldes alene, at vore modstandere råder over et bevæbnet politi. Jurister har det med verdensfjernt at påstå, at love og domstole er noget betydningsfuldt i sig selv, men det er de jo ikke, for hvad ville de egentligt være værd, hvis man ikke havde et bevæbnet politi til at bakke dem op? Det er hurtigt sagt, ingenting! Nej, det er den politiske magt, der definerer og håndhæver retten gennem et bevæbnet politi, og derfor er det også den politiske magt, der er forudsætningen for, at man kan indføre et straffelovstillæg som det omtalte. Lad os håbe, at det en dag kan blive til virkelighed!

Dansk Folkepartis medlem af integrationsudvalget, Martin Henriksen, forlanger nu, at der med strengere udvisningsregler, slås hårdere ned på asylsøgere som arbejder illegalt. Nye tal fra SKAT viser, at dobbelt så mange arbejdsgivere bliver taget i at have asylansøgere ansat, og fra folk som arbejder med flygtninge vurderes det, at op mod 50 % af de mandlige asylansøgere arbejder illegalt, mens de får deres asylansøgning behandlet. - Det er helt uacceptable tal. Det må jo være et tegn på, at der ikke bliver slået hårdt nok ned på de asylansøgere, som overtræder loven, siger Martin Henriksen (DF) Han vil nu tage kontakt til integrationsminister, Birthe Rønn Hornbech (V) og foreslå at der bliver strammet op omkring reglerne for asylansøgerne. - Det er en total mangel på respekt for det danske samfund, når man anmoder om asyl, og så lægger ud med at blæse på landets regler og love. Derfor mener jeg også at loven skal ændres, så asylansøgere som tages i illegalt arbejde får deres asylsag standset, og så skal der foretages en administrativ udvisning, siger Martin Henriksen.

(Snaphanen.dk): På tyve år er antallet af muslimer i Danmark mere end fordoblet. I 1990 var der 109.000 muslimer i Danmark, mens der i 2010 var 226.000. Det viser en ny undersøgelse, som blev offentliggjort på Pew Forum on Religion & Public Life. Undersøgelsen kortlægger antallet af muslimer i verden de seneste 20 år samt beregner, hvordan udviklingen kommer til at se ud de næste 20 år. På globalt plan vokser antallet af muslimer om end i et mere moderat tempo end i Danmark. Her forventes fordoblingen allerede at være nået om tyve år i 2030. Men mere interessant er, at hvor muslimerne i året 1990 udgjorde omkring en femtedel af jordens befolkning vil den i 2030 udgøre en fjerdedel. Befolkningstilvæksten blandt muslimer er altså markant højere end blandt den brede befolkning.

Internetmagasinet Patrioten udkommer hver måned.

Patrioten. Boks 1848. 2300 København S
www.patrioten.org / mail@patrioten.org

Redaktør: Kaj Vilhelmsen

Bidrag til Patrioten kan sendes til girokonto: 1-699-7668.

